מחיר הסקוף. עתה מספר גילן כי הסיפור והגליון המוחרם הגיעו לידי עיתונאי יהודי־אמריקאי, יש־ראל שנקר, שכיהן ככתב שבועון־החדשות האמריקאי טיים ברומא. שנקר טס לניו־יורק ומסר את ה־סקוף לידי עורכיו.

באותה שעה שהה מאיר עמית, אז ראש המוסד, בארצות־הברית. הוא התראה עם עורכי טיים והפ־ציר בהם לגנוז את הסקוף. תמורת זאת הבטיח לתקן את היחסים בין טיים ובין שר־הביטחון דאז, משה דיין, שהותקף על־ידי השבועון ושנעלב.

ההסכם שהוצע על־ידי עמית: אם טיים יגנוז את הסיפור על מא־סרם של גילן ומור, יציע הוא ל־טיים כתב חדש בישראל, וידאג לכך שכתב זה יהיה בן־בית אצל דיין.

טיים הסכים. הכתב שהתמנה היה דודו הלוי, מראשי המישמרת הצעירה של מפא"י, כיום סגן־אלוף בצה"ל. הוא שירת את טיים ואת וושינגטון סטאר, השייך לבעלי טיים.

ההסכם בוצע — אך הוא הגעיל את שנקר, שעבר את הרחוב ומסר את הסיפור המלא ליומון ניו־יורק טיימס, שפירסם אותו במלואו ב־עמוד הראשון, לרוחב שיבעה טו־רים. גילן ומור שוחררו אחרי מישפט קצרצר.

אותה ההאשמה. ממשיך גי־לן בסיפורו: „דודו הלוי התקדם במהירות. יחסיו עם הסי־איי־אי וסוכנויות אמריקאיות אחרות הפכו לאגדה. קשריו עם דיין, לאחר מכן עם יצחק רבין, ולבסוף עם שימעון פרס, היו שם־דבר. אחר־כך פרש ממיפלגת־העבודה והתקרב לליכוד, אך לאחרונה השתכנע כי יש לסלק את הליכוד מן השילטון."

מסכם גילן: „...איני יכול אלא להרגיש שיש משום צדק עליון ב־כך שאותה ההאשמה, שביגללה זכה טיים בכתב יודע־סוד בישראל, מוטחת עכשיו בפניו של אותו כתב עצמו..."

מישפט

המתנדבים

להיות נאשמים

כל החברים הפליגו עצמם, כדי להגן על ידיד

התובעת האלגנטית, שרה דותן, מצאה עצמה השבוע במצב מביך. לא רק שהיה עליה לשכנע את השופטת ויקטוריה אוסטרובסקי־כהן, כי אלברט בן־חיים הוא ש־פרץ לחנות מכשירי־חשמל וגנב מתוכה, אלא שהיה עליה גם לשכ־נע את השופטת, כי כל העדים האחרים, שסיפרו, כי הם אשר ביצעו את העבירה, אינם אשמים בפריצה.

הפרקליטה ידעה, כי לא יהיה לה קשה להוכיח שאלברט פרץ, שכן הוא נתפס כאשר הוציא טרנ־זיסטור, שהיה חלק מהשלל, מתוך מקום־המחבוא. אולם כאשר עלה, במהלך המישפט, אחיו של אל־ברט, יוסף, על דוכן־העדים, גרם להפתעה.

„אני המחזיק ברכוש הגנוב," אמר יוסף לבית־המישפט, וכאשר נשאל ממי קנה את השלל, הצביע בלי היסוס על חייל צעיר, שישב באולם, ואמר: „קניתי את זה ממנו, מדוייד דרעי."

כיוון שבמישטרה אמר דברים אחרים, נעצר האח יוסף עם תום עדותו למשך שיבעה ימים בחשד של עדויות סותרות והחזקת רכוש גנוב.

כאשר העלה הסניגור חיים מיש־גב את החייל דרעי למתן עדות, כבר לא הופתע עוד איש. הוא טען בלהט מעל דוכן העדים, כי הוא הפורץ, ולא אחר. כאן נהפכו ה־תפקידים, והתובעת ניסתה לשכנע את בית־המישפט, כי החייל משקר, וכי אינו מכיר כלל את פרטי ה־פריצה. אולם הוא לא זז מעמדתו, ועם תום עדותו הורד גם הוא למעצר בחשד פריצה.

אילת

סלקציה בהתנדבות

לצנחנים

רשות שמורות הטבע מתכחשת להבטחתה לאב־שכול, ורוצה לתת פרנסה לאחד מאנשי שלומו של המנכ"ל

ראש עיריית אילת, גדי כץ, רתח מזעם. „אני לא אתן להם לעשות את זה. הם לא יפגעו באב שכול," הוא צעק. אולם גדי כץ החליט להירגע תחילה, ורק אחר־כך לפעול. מה שהרגיז את כץ, נכה צה"ל ואחד מאנשי יחידת הצנחנים לשעבר, היתה התנהגו־תה של רשות שמורות הטבע, אותה מנהלים האלוף (מיל.) אב־רהם יפה ואדיר שפירא, קצין מי־לואים שנחשב לפייטר של הרשות ושל הסיירת הירוקה הידועה לשימצה.

לפני חודשים אחדים ביקשה רשות שמורות הטבע לגדר את חוף האלמוגים באילת, כדי שהיא תוכל לגבות דמי־כניסה מבאי ה־אתר שהיה עד כה חופשי לצי־בור. עיריית אילת הסכימה, בתנאי שבמקום יוקמו שירותים ומיזנון ושהכסף שיגבה יושקע בתיירות האילתית.

בין יתר ההסכמים שבין הרשות לעיריה נקבע, שהרשות תחכיר את המיזנון העתיד לקום, לאחד מתו־שבי אילת, חיים ישי. ישי הוא אב שכול. בנו, אלי, חייל בצנחנים, נפל באסון המסוק שבו נהרגו 54 צנחנים ואנשי חיל־האוויר.

רשות שמורות הטבע הסכימה בזמנו לתנאי של כץ. היה ברור לאנשי הרשות שאם לא יסכימו להחכיר את המיזנון לאב השכול, יערים כץ קשיים על דרכם.

טובים ופחות טובים. עוד קודם לכן נודע לאנשי הרשות, כי חיים ישי הסתבך בעבר הרחוק עם החוק. יש לו רישום פלילי על תקיפה. באילת נוטים ליחס את המקרה האומלל בו הסתבך ישי לאסון שפקד אותו. אולם מילבד תקרית זו, ידוע ישי כאדם נוח לבריות. כהגדרתו של כץ: „אחד מאזרחיה הנאמנים של העיר."

אחרי שהוקמה הגדר וערב פתי־חת השמורה לקהל רוכשי הכר־טיסים, העלו אנשי רשות שמורות הטבע את העבר הפלילי של ישי. הם דרשו מאגף השיקום במישרד־הביטחון ביטחונות להתנהגות ראויה של ישי. מנהל לישכת ה־שיקום במישרד הביטחון בבאר־שבע, שלום הלוי, מיהר להעביר לרשות את הביטחונות הנדרשים.

בינתיים נודע באילת שמנכ"ל רשות שמורות הטבע מתכוון להע־ניק את הזיכיון לאחד אמנשי שלו־מו ולא לתתו, כפי שסוכם, לחיים ישי. כץ לא האמין בכך, הוא ידע שכל דרישות הרשות ממישרד־הביטחון התמלאו, ואין לשפירא כל עילה שלא לתת לאב השכול אפשרות להתפרנס בכבוד.

אולם לפני כמה שבועות הגיע לכץ העתק מיכתב שנשלח למיש־רד־הביטחון, בו כותב שפירא: „אחרי בחינה נוספת לגבי משמ־עות מסירת הפעלת המיזנון ב־שמורת האלמוגים למר ישי חיים, אין אנו רואים אפשרות למסור לו את ההפעלה."

אחרי שגדי כץ נרגע וזעמו שכח, הוא התיישב לכתוב את אחד ה־מיכתבים המרגשים ביותר שהו־ציא מתחת ידו. כתב כץ לאדיר שפירא:

„אני חש עצמי כעני העומד בפ־תח ומבקש נדבה כשאני נאלץ לחזור ולתבוע מכם לממש את ה־הסדר שערכנו בעת תחילת העבו־דות להקמת המיזנון בשמורת ה־אלמוגים באילת.

„לצערי, קשה לי לתאר דווקא אתכם, את הגוף הציבורי התוסס, הצעיר והערני, מתנכר עד כדי כך לאב שכול וזאת לאחר שהדברים בינינו סוכמו והאב מודע לכל ה־סיכומים וההבטחות, ומה גם ש־ביקשתם לאחרונה ביטחונות מ־מישרד־הביטחון וממני כדי למנוע סיבוכים בעתיד לאור עברו של מר ישי חיים, וביטחונות אלה ניתנו לכם.

„נראה לי, כי מבחינה אנושית אסור לנהוג בדרך זו של מניעת שיקומו לאור עברו, שאני אינני יודע עד עתה מהו הכתם הרובץ עליו. אני מניח שלא מסיינים ל־יחידות קרביות מובחרות רק בנים של מישפחות כלילות השלימות ובכך מבטיחים שלא תהיה בעיית שיקום אם חס וחלילה יפול הבן המתנדב. למען מי התנדב הבן לצנחנים? האם לא למעני, למענך, למען חברי מועצת הרשות הנכב־דים ולמען מנכ"ל החברה הממ־שלתית לתיירות, כדי שאנו נוכל לחיות בביטחון ובשלום?

„דווקא אנו, שעדיין קרובים ב־גיל לאותה רוח התנדבות והקרבה, אסור לנו לשכוח ולהתנכר. עם ישראל מורכב מבני טובים ומבני פחות־טובים — זהו העם שלנו ואין לנו אחר בלעדו.

„האם תעלו בדעתכם שניתן לשקם רק את אלה שאין כתם ב־עברם ואילו האחרים יעזבו לנפ־שם? אני פונה ומבקש בשם ה־מוסר הציבורי והיושר האנושי, גינזו במהרה את החלטתכם להס־תלק מההסדר על פיו יושכר ה־מיזנון בשמורת האלמוגים בחוף אילת לאב השכול מר חיים ישי. מסרו בבקשה למנכ"ל החברה ה־ממשלתית לתיירות, שיעץ לכם בעניין זה, כי בלי מתנדבים והק־רבת חיים של בחורים צעירים למ־ען המולדת, לא תהיה תיירות ולא תהיה חברה ממשלתית לתיירות, רשות שמורות הטבע לא תתקיים ולא תהיה לנו מולדת..."

סטייה קלה. תשובתו של אדיר שפירא למיכתבו הנרגש של גדי כץ הרגיזה את כל רואיה, ש־ראו בה שיא של ציניות וחוצפה. כותב שפירא לכץ (ראה גלופה): „צר לנו על כי אין ביכולתנו לע־זור בעניינו של מר חיים ישי. האמן לנו, שאנו מעריכים את עמ־דתך בנידון וגם אנו שמחים כש־מתאפשר לנו לסייע בשיקום מיש־פחה שכולה. גם אהבת המולדת אינה זרה לנו, ואנו תורמים לה ככל שאנו נדרשים, ולמעלה מזה."

בסיום מיכתבו, שבו מעלה שפי־רא על נס את התרומה שלו למו־לדת, משלם שפירא מס שפתיים וטוען שהוא ישמח לעזור לחיים ישי בכל דרך אחרת. את העתק מיכתבו שלח כץ לשר־הביטחון מנחם בגין, שלא השיב עליו וגם לא טיפל במיקרה של האב השכול. אדיר שיפרא התבייש כנראה לש־לוח את העתק מיכתבו ליתר הנמ־ענים. גם פניית העולם הזה לאדיר שפירא ולדוברת רשות שמורות הטבע לא נענתה. אנשי הרשות סירבו לשוחח עם הכתב בעניין זה.

אולם גדי כץ החליט לא לוותר. הוא מתכוון למנוע את פתיחת המיזנון על־ידי מפעיל מטעמו של שפירא על־ידי שימוש בכל האמ־צעים החוקיים העומדים לרשותו. „אני לא אתן לגנגסטריזם של שמורות הטבע להשתולל באילת. אם בכל זאת הם יפתחו את המיז־נון, יפקחו עליו פקחים עירוניים במשך 24 שעות ביממה. ואם תהיה סטייה הקלה ביותר מחוקי העזר העירוניים, יוגשו מייד דו"חות," מבטיח כץ.

חלל אליעזר ישי

אב שכול חיים ישי

כעני העומד בפתח

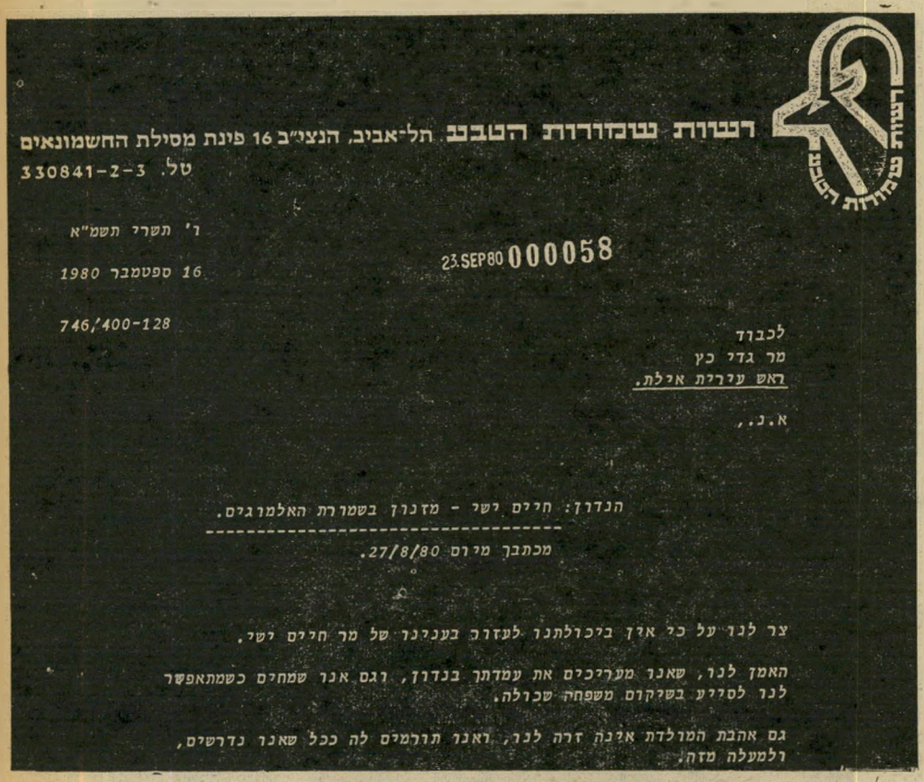

רשות שמורות הטבע. תל־אביב, הנציב 16 פינת מסילת החשמונאים
טל. 330841-2-3

ו' תשרי תשמ"א
16 ספטמבר 1980
746/400-128

23.SEP80 000058

לכבוד
מר גדי כץ
ראש עיריית אילת,

א.נ.,

הנדון: חיים ישי - מזנון בשמורת האלמוגים.

מכתבך מיום 27/8/80.

צר לנו על כי אין ביכולתנו לעזור בעניינו של מר חיים ישי.

האמן לנו, שאנו מעריכים את עמדתך בנדון, וגם אנו שמחים כשמתאפשר לנו לסייע בשיקום משפחה שכולה.

גם אהבת המולדת אינה זרה לנו, ואנו תורמים לה ככל שאנו נדרשים, ולמעלה מזה.

המיכתב של רשות „שמורות הטבע"

אהבת מולדת, ולמעלה מזה